



HODINA STRACHU

Vedle obrněného transportéru dělostřelecké pozorovatelný zastavilo vojenské terénní auto. Vystoupila z něj Tereza, Daniel a Kateřina. Všichni v maskovacích oděvech a s pomalovanými tvářemi.

„Řidič nadrotmistr Hůda,“ ohlásil se podle předpisu šofér s hladce vyholenou hlavou veliteli dělostřelecké baterie, jakmile se vedle vozu postavil do pozoru. „Přivezl jsem děti podle rozkazu.“

Podporučík si rozčileně prohlížel podivné hosty. Než stačil cokoli říct, zabrzdilo vedle pozorovatelný druhé vozidlo. Vyskočil z něj starší důstojník.

Teď se vypjal k hlášení podporučík. „Pane podplukovníku velitel dvačtyřicáté výcvikové dělostřelecké baterie samohybných houfnic podporučík Slizáček. Baterie zastavila palbu, zjišťujeme podrobnosti nedovoleného vniknutí osob do prostoru střelnice. Právě přijely děti, které se vzdaly uzavírací strážci.“

„Břídile!“ obořil se na něj podplukovník rozzuřeně. „Jak jste mohli přehlédnout civilisty v cílové ploše?!“

Podporučík Slizáček se tvářil zkroušeně a mlčel. Tereze ho bylo líto.

„Mapu!“ vykřikl podplukovník.

Tereza pohotově vytáhla za popruhy batohu zastrčené pouzdro a rozložila svoji operační turistickou mapu před vzteklym podplukovníkem do udupané seschlé trávy.

„Požadoval jsem vaši mapu!“ zavrčel podplukovník na podporučíka, ale spokojil se s Terezčinou. Natočil ji do správného zeměpisného směru. „Kde jsou ty ostatní děti?“

Podporučík bezradně pokrčil rameny.

Tereza se naklonila nad mapový list se zakreslenými orientačními body. „Naše průzkumná hlídka ve složení Max, Vejsada, Kroupa, Dominik a Veronika prováděla pátrání v prostoru Vitěšovice,“ hlásila Tereza a prstem v mapě ukazovala podplukovníkovi území, kde se měla Maxmiliánova skupina pohybovat. „V deset hodin třicet dva minut opticky označili svoji polohu v blízkosti orientačního bodu jedenáct. V deset hodin třicet devět minut jsme u orientačního bodu čtyři zpozorovali dvě vozidla s kanony a varovali Maxe. Jela pryč, takže jsme jim nevěnovali pozornost.“ Tereza nahlédla do svého pozorovacího zápisníku, aby si ověřila, že podplukovníkovi nepodává zkreslené informace. „V deset padesát jedna jste začali střílet a od toho okamžiku nemáme s Maxem spojení.“

„Že se jim nic nestalo?“ zeptala se Kateřina třaslavým hlasem. Kdyby její obličej nebyl válečnický pomalován, bylo by patrné, jak je strachem bílá jako křída.

„Každý z nich měl mobil?“ zeptal se zamračený podplukovník Terezy.

„Ano,“ potvrdila Tereza.

„Je nepravděpodobné, že by se něco zlého přihodilo všem pěti najednou,“ uvažoval podplukovník nahlas. „Kdy naposled jste se pokoušeli navázat spojení?“

„Před sedmi minutami,“ odpověděl pohotově Daniel.

„Ani jedna stanice není dostupná.“

„Poslali jsme jim i textovky,“ ohlásila Kateřina.

„Kam padla první rána?“ zeptal se podplukovník podporučíka.

„Asi sem,“ ukázal podporučík na mapě místo vzdá-

lené dvě stě metrů od bodu, kde měla Tereza vyznačenou poslední polohu Maxmiliánova družstva.

„A další?“ vyzvídal podplukovník.

„Do prostoru určeného cíle jižně,“ odpověděl podporučík. Označené místo bylo ještě vzdálenější.

Podplukovník zamručel. „Nařídil jste pro všechny případy přesun sanitky do prostoru Vitěšovic?“ zeptal se podporučíka.

„Nedostal jsem rozkaz,“ odpověděl podporučík.

„Vy pasivní hňupe!“ rozkřikl se podplukovník na podporučíka. Zlostně dupl pravou nohou a ukázal rukou na Terezu. „Podívejte se na tu samostatnou sebevědomou holku! Kdyby byla vašim skutečným protivníkem, tak by vás už zničila napadř, protože když situace vyžaduje, aby jednala, tak jedná. – Okamžitě zabezpečte výjezd zdravotnického družstva do prostoru Vitěšovice! Navažte spojení s civilní záchrankou a vyšlete z baterie pátrací četu! Uvedte do činnosti pozorovací komplet, radar, infračervenou kameru a televizi. Chci mít hlášení každých pět minut!“

Zkoprnělý velitel baterie odběhl do svého průzkumného vozidla splnit rozkazy velitele.

„Vy jste nás sledovali televizí?“ zeptala se Tereza podplukovníka.

„Televizní monitorování je součástí moderních metod pozorování bojiště,“ přikývl podplukovník. „Jakou válečnou školu jsi vystudovala?“

„Žádnou, vycvičil nás Max,“ odpověděla Tereza.

„Kdo je Max?“

„Spolužák ze třídy. Je mu čtrnáct let. Hodně čte. Ví skoro všechno a když neví, tak si to najde na internetu nebo v knihovně,“ odpověděla Tereza.

„Multispektrální maskáče jsme si ušili sami podle jeho požadavků,“ pochlubila se Kateřina.

„Co jste u Vitěšovic vlastně hledali?“ zeptal se podplukovník.

Tereza neodpověděla.

„Povíš mi to?“

„Podle ženevských úmluv válečný zajatec smí být dotázán jen na jméno a bojovou jednotku,“ připomněla Tereza podplukovníkovi.

Podplukovník zamžikal očima. „Takže mi nic neřekneš?“

„Jmenuji se Tereza a patřím do Maxova průzkumného družstva. Až najdeme Maxe, tak se ho na zbytek zeptejte sám,“ odpověděla v duchu konvencí jemným dívčím hlasem.

„Dobrá, jedeme ho hledat!“ rozhodl podplukovník.

Dvojice aut vyrazila cestou necestou do Vitěšovic. Tereza, Kateřina i Daniel se museli pevně držet. Terénní vozidla sebou kolébavě házela v kolejích tankových cest nebo šaškovsky poskakovala po výmolech. Ujeli tři kilometry. Vitěšovická pláň byla na dohled. Zazvonil mobil. Tereza si přístroj přitiskla k uchu.

„Zastavte!“ přikázala. Vytí motoru přehlušovalo mikrofon.

Vozidlo zabrzdilo. Tereziny rty se roztáhly do blaženého úsměvu. „Nadplukovníku!“ vypískla rozjařeně. „Žijí! Všichni!“ Tereza radostí několikrát na sedačce poskočila. Na několik vteřin ji prostoupila neuvěřitelná úleva. Málem se rozplakala.

Podplukovníkovou tvář přelétl náznak úsměvu. „Ať udají polohu! Dojedeme pro ně,“ vyřizoval po Tereze.

Cesta k odvodňovací štolě trvala deset minut. Blýskání Dominikova zrcátka navedlo terénní vozidla přesně k místu, kde se Maxmiliánova skupina nacházela. Podplukovník vystoupil a beze slov si prohlížel průzkumníky i otvor do podzemí.

„Který z vás je Max?“ zeptal se.

Maxmilián pozvedl ruku.

„Nastup dopředu,“ přikázal Maxovi podplukovník místo v autě. „Vy ostatní dozadu. Nic tu nezapomeňte!“

Auta se rozjela. Po dvaceti minutách jízdy zdívočelou krajinou vojenského prostoru zastavila u přízemních baráků. Vojáci zavedli Maxovy průzkumníky do stroze zařízené místnosti. Podplukovník rozložil beze slova na stůl Terezčinu mapu a ukázal na bod jejich poslední polohy. „Měli jste být tady, ale našli jsme vás o kilometr dál. Jak my vysvětlíš ten rozpor?“ zeptal se podplukovník a přísně se tvářil na Maxe.

„Proč jste se nám neohlásili?“ připojila se k podplukovníkovi Tereza. Celou hodinu měla o Maxe vážné obavy.

„V dole jsme neměli signál,“ vysvětlil Max pokorně a prstem ukázal místo, kudy vnikli do štol, a kde vylezli. Podplukovník se naklonil k mapovému listu a zkoumal délku a směr podzemního přesunu.

Přišel lékař a zběžně průzkumníky prohlédl.

„Nic jim není,“ ohlásil podplukovníkovi. „Jsou jen trochu vyvedení z míry neočekávaným prožitkem.“

„Trochu?“ ozvala se Veronika nespokojeně.

„Asi trochu víc,“ opravil své hlášení lékař.

„Kdo by nebyl, když po něm střílela děla,“ postěžoval si Kroupa bez kalhot.

„Navíc zabloudil v uranovém dole,“ připojil se Vejstada.

„A nejspíš objevil reaktor,“ prohlásil rozrušeně Max.

„Jaký reaktor?“ zeptal se podplukovník vyplašeně. Význam Maxovy věty nechápal.

„Jaderný,“ stručně odpověděl Max.

Podplukovník hleděl zkoumavým zrakem na Maxmiliána.

„Jak si poznal, že se jedná právě o jaderný reaktor?“ zeptal se podplukovník.

„Podle buzoly,“ objasnil Max.

„Buzola slouží k určování polohy, nikoliv k měření radioaktivity,“ povýšeně upozornil Maxe podplukovník.

„Na magnetické střelce je luminiscenční látka, která ve tmě svítí při dopadu radioaktivního záření. Právě to se stalo v podzemní kaverně s reaktorem,“ vysvětlil Max.

Podplukovník zavrtěl nedůvěřivě hlavou. „Proč jste hledali v kopcích na Šumavě jaderný reaktor?“ zeptal se.

„My jsme nehledali reaktor,“ vložila se do hovoru Veronika.

„Po čem jste tedy pátrali?“ zeptal se důstojník přísně. Jako každý vojenský velitel se obával nepřátelských vyzvědačů.

„Původně po vrbě,“ odpověděl pravdivě Maxmilián.

„A v dole rostou vrby?“ obrátil podplukovník oči v sloup.

„V dole ne, ale v okolí Vitěšovic se s vysokou pravděpodobností vyskytuje mimořádně bujně rostoucí vrba,“ řekl Vejsada a upřeně pohlédl na důstojníka.

Podplukovník se posadil na židli.

„Objev rychle rostoucí vrby by mohl významným způsobem napomoci lidstvu při získávání tepelné energie bez vedlejších škodlivých vlivů na přírodu,“ pokusil se podplukovníka uklidnit Max.

„Našli jste ji?“ zeptal se lékař a významně povytáhl obočí.

„Zatím ne. Objevili jsme jen nabroušenou lžici a ruský popsanou plechovou tabulku,“ řekla Veronika.

„Ovšem reaktor je v části podzemí, kterou nejspíše

vybudovali na konci války němečtí hitlerovci,“ upřesnil Max. „Předpokládanému původu nasvědčují nápisy v chodbě před reaktorovou místností.“

Podplukovník prudce vstal ze židle a těkal pohledem z dětí na lékaře a zpět. „Obávám se, že příliš často sledujete fantastické filmy v televizi...“, utrousil posměšně.

„My si nic nevymýšlíme!“ ohradila se Veronika a zlobně blýskla očima.

„Radioaktivní materiál v reaktoru by se již dávno prozradil při radiačním průzkumu,“ řekl podplukovník a významně se podíval na Maxe.

„Neprozdil,“ zakroutil odmítavě hlavou Max. „Vysoká přirozená úroveň záření z naleziště radioaktivní uranové rudy reaktor dokonale zamaskovala!“

Podplukovníkovi poklesla čelist. Maxmiliánova úvaha byla dokonale promyšlená. Nepřipadl na nic, čím by ji vyvrátil.

„Měl byste informovat Úřad pro jaderné materiály a zařízení,“ doporučil podplukovníkovi Maxmilián.

„Než vyhlásím jakýkoliv poplach, musím získat alespoň minimální důkazy pravdivosti vašich slov,“ řekl podplukovník.

„Máme fotografie!“ jásavě vykřikla Veronika a vrhla se ke svému batohu. Kapsa určená pro fotografický přístroj však byla prázdná. „Nemáme nic,“ zaskuhrala zdrceně. V očích se jí objevily slzy. „Foťák jsem nechala pod zemí.“

Podplukovník pokrčil rameny.

„Neměl byste brát naše oznámení na lehkou váhu,“ varoval ho Max.

„Obávám se, že dneska máme nečekaných událostí všichni až nad hlavu. Dovezeme vás domů, odpočinete si a zítra společně vyneseme z dolu tvůj fotoaparát,“ navrhl lékař.

„Jestliže reaktor vydržel v podzemí bez povšimnutí přes padesát let, jeden den ještě počká,“ souhlasil podplukovník.

Lékař kývl hlavou. Plukovníkovo rozhodnutí bylo ze zdravotního hlediska naprosto rozumné.